

Thomas Brezina

Çeviren: Ayça Sabuncuoğlu

Kapak Resmi: Bernhard Förth

Serüven

HEYECANLI KİTAPLAR

YEŞİL KORKU TÜNELİNDEKİ SIR

1. Kitap

10 - Basım

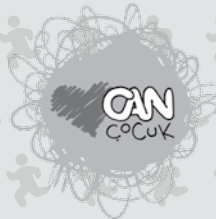

Thomas Brezina

Çeviren: Ayça Sabuncuoğlu

Resimleyen: Bernhard Förth

YEŞİL KORKU
TÜNELİNDEKİ SIR 1. Kitap
SEVİMLİ CANAVARLAR

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Fulya Tükel
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Taner Börü

Kapak Baskı: Azra Matbaası;
Sertifika No: 27857
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar
Sitesi D Blok Kat: 3 No: 3/2
Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul

İç Baskı ve Cilt: Arı Matbaası;
Sertifika No: 26699
Adres: Davutpaşa Cad.
Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi
No: 81/39 Topkapı, İstanbul

1. Basım: 1999
10. Basım: 1000 adet, Aralık 2015

ISBN 978-975-510-953-4

*Alle Meine Monster Series: Das Geheimnis
Der Grünen Geisterahn*, Thomas Brezina/
Bernhard Förth

© C. Bertelsmann Jugendbuch Verlag
München / Verlagsgruppe Random House
GmbH, Münih, Almanya

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 1999

Bu eserin Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd.
Şti. aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa
alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım
Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 31730

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

Thomas Brezina

Thomas Brezina, Alman dilinde ürün veren en başarılı çocuk ve gençlik kitabı yazarlarından biri sayılıyor. 1990'dan bu yana yüzün üzerinde kitap yazmış, bu kitaplar çocuk ve gençlik kitabı üzerine çalışan belli başlı yayınevleri tarafından basılmış. Brezina yıllardır Avusturya televizyonunda yayımlanan birçok çocuk programının sunuculuğunu ve yazarlığını yapıyor. Brezina, "Amacım çocukları mutlu etmek ve onları geliştirmek. Bir yetişkinin söyledikleri nasıl dinleniyorsa bir çocuğun söyledikleri de öylesine can kulağıyla dinlenmeli, onunla doğrudan konuşulmalı, konuşurken gözlerinin içine bakılmalı. Her şeyden önce ona eşit düzeyde biri olarak davranmalı," diyor.

CANAVARLAR OKULDA (2. KİTAP), PERİLİ OTELDE TATİL (3. KİTAP), MAX İNTİKAM PEŞİNDE (4. KİTAP), UÇAKTAKİ İSKELET (5. KİTAP), GİZLİ GÖREV (6. KİTAP), KORKUNÇ AİLE (7. KİTAP), OKULDAKİ HAYALET (8. KİTAP), HAYALET GEMİYLE YOLCULUK (9. KİTAP), KONUŞAN FUTBOL TOPU (10. KİTAP) yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitaplarıdır.

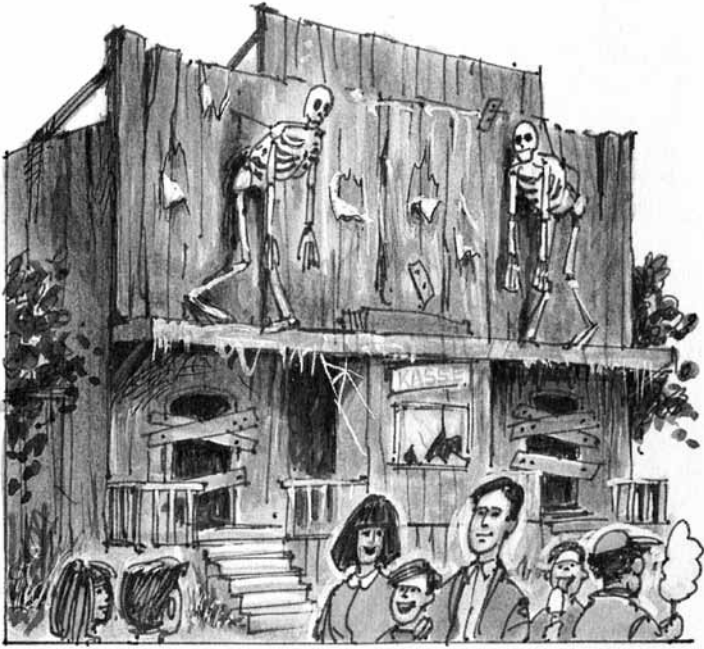

Boş duran korku tünelinin kapısı büyük bir gümbürtüyle kapandı. Max'in kalbi duracak gibi oldu. Kapının dışında bir tıkırtı oldu; ağır tahta sürgü kapanmıştı.

Korkunç Bir İddia

Eski korku tünelinin pas yeşili cilası donuklaşmış ve yer yer çatlamıştı. İki gri iskelet tavandan aşağıya doğru gevşekçe sarkıyordu. Gücü tükenmiş, kemikten elleri rüzgârda öylece sallanıyordu. Bu iskeletlerin görünüşleri hiç de korkunç değildi. Zaten korkunç görümleri de gerekmiyordu artık. Çünkü yeşil korku tüneli bir yıl önce kapatılmış ve tamamen boşaltılmıştı. Giriş kapılarına çiviler çakılmış, zincirler ve asma kilitler takılmıştı. Lunaparka gelenler bu yeşil binanın önünden hızlı adımlarla geçerken, dikkatlerini çeken hiçbir şey olmuyordu. Oysa korku tüneline bir esrar gizliydi. Hiç kimsenin dikkatini çekmeyen büyük, korkunç bir esrar.

Pazar günü ablası Dodo'yla lunaparka gelen Max'ın da dikkatini çeken bir şey olmadı. Dodo, on-

dan dört yaş büyüktü ve tam bir cadalozdu. O pazar günü, sınıfından bir oğlanla gizlice buluşmuştu. Oğlanın adı Egon'du ve Dodo ona "tatlı kuzucuk" diyordu. Oğlanla buluşmaya giderken, annesiyle babası Max'ı da yanında götürmesini istemişlerdi. Dodo buna çok kızmıştı.

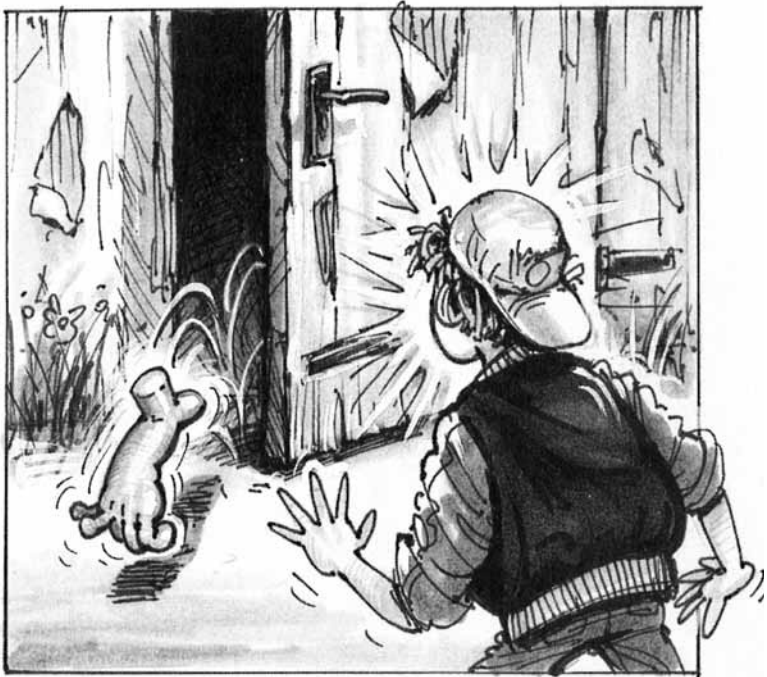
"Bebek bakıcılığı hep bana düşüyor!" diye söylenmişti. Lunaparkta Egon'la el ele dolaşırken, "Üç adım arkamdan geleceksin, yoksa görürsün gününü!" diye çıkıştı erkek kardeşine.

Max, onun bitmek bilmez azarlarını duymuyordu bile. Lunaparktaki oyunları izliyordu merakla: Babası

ona on avro vermişti, o da bu parayı nereye harcayacağını düşünüyordu.

Gözü rastlantıyla yeşil korku tüneline ilişkince, kolları ve bacaklarının korkuyla kasıldığını hissetti. Gördüğüne inanamayarak gözlerini ovuşturdu. Bu... bu olamazdı!

Bir ayak... bacağı olmayan tek bir ayak, arka kapıdan çıktı ve gezinmeye başladı! Max gözlerini ovuşturdu, ama yanılmıyordu. Bir ayak... insansız bir ayak ortalıkta dolanıyordu! Birden korku tüneline tom-bul, yeşil bir el çıktı ve ayağı yakalamaya çalıştı!

“Do... Do... Do... DODO!” diye haykırdı Max ve ablasının paltosuna yapıştı.

Kız, söylenerek döndü ve “Ne var ufaklık?” diye sordu sertçe. “Do... Do... Do... orada, korku tüneline... bak!” Dodo şöyle bir başını çevirip baktı ve omuzlarını silkti. “Ne varmış orada?” dedi, dişlerini gıcırdatarak.

Max kapıya baktı ve gözleri faltaşı gibi açıldı. Ayak ortadan yok olmuştu! Yeşil el de görünürlerde yoktu. Kapı hâlâ aralık duruyordu yalnızca...

“Orada bir ayak vardı..!” diye kekeledi Max.

Egon parmaklarının ucuyla oğlanın alınına vurdu. “Bunun içine de kuşlar yuva yapmış! Keçileri kaçırdın sen ufaklık!” Max öfkeden titremeye başladı. Kendi gözleriyle görmüştü!

“Ufaklık her zaman, her yerde hortlaklar görür,” dedi Dodo alaycı bir sesle. “Geceleri odasında hep ışık yanar ve fırtına çıktığında annemin yanında yatar! Hatta akşamları evde yalnız kaldığında, kendini tuvalete kilitler!” Egon gülmekten yerlere yattı.

Max’ın yüzü kıpkırmızı kesildi ve ağlamamak için kendini zor tuttu. “Hayır... bunların hiçbiri doğru değil!” dedi, ama sesi pek de inandırıcı çıkmamıştı.

Dodo dirseğiyle Egon’u dürtüp fesat bakışlarla ona göz kırptı. “Ufaklığın boş korku tüneline girmeye cesaret edemeyeceğine bahse girerim!” Max’ın tüyleri diken diken oldu. “Ve bahse girerim ki, içeride yarım

saat bile duramaz, çünkü korkudan altına yapar!” diye ekledi Dodo. Egon kıkırdarak başını salladı.

Max’ın içinden kaçıp gitmek geliyordu, ama böyle yaparsa, sonradan kendine daha çok kızacağını biliyordu. “Korku tüneline gireceğime ve yarım saat kalaçağıma bahse girer misiniz?” diye bağırdı inatçı bir sesle. Dodo, sırtarak tepeden tırnağa süzdü onu. “Neyine bahse giriyoruz?” diye sordu. Birden Max’ın boğazı düğümlendi, ama kesinlikle korkak görünmek istemiyordu. “Eğer... içeride kalabilirsem... senden... elli avro alırım!” dedi soluk soluğa. Dodo’nun bu kadar para kaybetmeyi göze alamayacağına emindi. Ama yanılıyordu.

“Kabul!” diye yanıtladı ablası. “Eğer kaybedersen, yeni bilgisayar oyununu bana vereceksin!” Max’a elini uzattı, ama oğlan duraksadı. Egon kulağına eğilip dişlerinin arasından fısıldadı: “N’oldu zavallı ufaklık? Kendine güvenin yok mu?”

Hayır, Max kendisi hakkında böyle konuşulmasına izin veremezdi. Dodo’nun elini sıktı. Böylece bahse girmiş oldular.

Max saatine baktı. Dördü yedi dakika geçiyordu. Dört otuz yedide tünelden çıkabilirdi. Korku tünelinin açık kapısına doğru ilerlerken, Dodo, “Hoşça kal küçük kardeş!” diye seslendi arkasından.

Max, Egon’un, “Bunu iyi akıl ettin!” diye fısıldadığını duydu. “En sonunda yarım saat baş başa kalabi-

leceğiz." Max öfkeyle dönüp bağırdı: "Aklınız fikriniz oynaşmakta, biliyorum!" Dodo'yla Egon birden irkil-diler. "Ne o, yoksa pes mi ediyorsun?" diye söylendi ablası.

Max'ın ağzından, "Hayır!" diye bir inleme çıktı. Derin bir soluk aldı ve hızla karanlık binaya daldı. En azından açık kapıdan biraz ışık giriyordu içeriye. Max tam çevresine bakınacaktı ki, kapı, arkasından büyük bir gümbürtüyle kapandı! Max'ın kalbi duracak gibi oldu. Kapının dışında bir tıkırtı oldu; ağır tahta sürgü kapanmıştı!

Korku

Max korkuyla döndü ve Egon'la Dodo'nun kahkahalarıyla güldüklerini duydu. Kapıya yumruklarıyla vurarak yalvardı: "Lütfen, yapmayın! Açın kapıyı!"

Dodo, "Ama sevgili kardeşim, yarım saatten önce kesinlikle dışarı çıkmamanı ve bahsi kazanmanı istiyorum ben," dedi neşeyle. Pis yılan!

Max, korku tünelinin duvarına yaslanıp gözünü karanlığa dikti. Sırtında bir ürperme hissetti. Yavaşça yere çöktü. Saatinin ışıklı göstergesine bir göz attı ve yutkundu. Daha ancak bir dakika geçmişti! Kendi kendine, "Korkmana gerek yok," dedi usulca. "Burası alt tarafı boş bir bina. Kimse yok burada."

Tam bunu söylerken, koluna sert ve soğuk bir şey değdi. Max, dehşet içinde geriye sıçradı ve keskin bir çığlık attı. Yanı başında birisi, "Merhaba, Frankenştayncık, sen misin?" dedi yüksek sesle. Olduğu yerde donup kalan Max, avazı çıktığı kadar bağırdı. "İiiiiiii-ii!" diye bağırarak taklit etti ses onu. Max'ın daha fazla sesi çıkmadı.

"Frank, çığlığa dayanamadığımı çok iyi biliyorsun! Söyle bakalım, Wolfi yesin diye insan getirdin mi? Hey, Frankenştayncık, konuşsana!" Yanıt gelmeyince, ses şöyle dedi: "Boris, ışıkları yak. Burada bir gariplik var." Aşağı yukarı on adım ileride mavimtırak bir ışık yandı ve bir canavarın yeşil yüzünü aydınlattı!

Kafası köşeliydi ve alnında büyük, kırmızı bir yara izi vardı.

Canavar, "Luzilla, bu Frankenştayncık değil ki!" diye homurdandı ve merakla Max'ı inceledi. Max, faltaşı gibi açılmış gözleriyle ona bakıyordu. O sırada hışırdayan ayak sesleri duyuldu ve mavi ışıktaki bir kertenkele belirdi. İki ayağı üstünde yürüyordu ve boyu en az Max kadardı. Gözleriyle ağzı kocamandı ve pul-lu, kırıışık bir derisi vardı.

Max, en sonunda kırırdayabilirdi. Derin bir soluk aldı ve yine bir çığlık kopardı. Canavar, "Özür dilerim, sizi korkutmak istemedim," diye mırıldandı utangaç bir sesle ve boynunun iki yanından çıkan vidaları sık-tı: Bir çıt sesi duyuldu ve ışıklar söndü. Max, karanlıkta deliler gibi dönüp duruyordu. "Dışarı! Dışarı çık-mam gerek! Olabildiğince çabuk!"

Kertenkele, "Boris, kim bu?" diye sordu yüksek sesle. O anda Max'ın arkasında bir çatırtı ko-ptu. Parlak gün ışığı doldu odaya. Max dönüp baktı ve kapı-nın açıldığını gördü. Dodo, ona acımişti anlaşıl-an. Varsın Max'ın bilgisayar oyununu alsındı! Kapıya doğru koştu Max.

O sırada korku tüneline girmekte olan kısa boylu birini zamanında fark edemedi: Kapının ağzında onunla çarpıştı ve onu yere düşürdü. Max, aşağı yu-karı kendi yaşlarında olan oğlana baktı. Üzerindeki ipek ceket en az yüz yıllık olmalıydı. Ve yüzü çok genç

görünmesine karşın, saçları kırlaşmıştı. Max, onun üzerinden atladi ve kendini dışarı attı.

Ablasıyla Egon bir-iki adım ötedeydiler. Pizza suratlı Egon, Dodo'ya sarılmış, dudaklarını onun dudaklarına yapıştırmıştı.

“Dodo... Dodo... İmdaaat!” diye haykırdı Max. Dodo, yumruklarını sıkıp öfkeden titreyerek, “Kaybedeceğine biliyordum, seni korkak tavuk!” diye bağırdı.

“Ama korku tünelinin sürgüsünü açıp nasıl dışarı çıkabildin, nasıl?”

Max, kapıyı gösterip soluk soluğa konuştu: “İçeride... kır saçlı bir oğlan var... ve bir Frankenştayn canavarı... ve de dev bir kertenkele!”

Egon ve Dodo, gülmekten yerlere yattılar. “Ufaklığın birkaç tahtası eksik!” diye kıkırdadı Egon. “Bilgisayar oyunun artık benim oldu!” dedi Dodo.

“Aptal sen de!” diye bağırdı Max. “İçeride insan yemek isteyen birileri var, anlamıyor musun!” Bu sözler, Dodo ve Egon’u yeni bir gülme krizine soktu. Max öfkeden titriyordu. Koşarak oradan uzaklaştı.

Dodo, “İşkenceden kurtulduk. Evdekilere, onun kaçıp gittiğini söylerim,” dedi sevinçle.

“Gel, sana pamuk helva ısmarlayayım,” dedi Egon.

Ama Max fazla uzağa gitmemişti. Korku treninin yanında durmuş, korku tüneline bakıyordu. Yoksa... gerçekten deliriyor muydu? Durup dururken hortlaklar mı görüyordu?

Ana Yemek: Max

Max, yeşil korku tünelinin çevresinde birkaç tur attı. Hâlâ korku ve heyecandan titriyordu. “Korkak!” diye kızdı kendi kendine. Ama daha cesur da davrana-

mazdı. Polis mi çağırmalıydı acaba? O da gülüp geçerdi. Üstelik Max'ın kendi de gördüklerinden tam emin değildi. Kollarıyla bacakları karıncalanıyordu, sanki binlerce karınca kaynıyordu içinde. Yerinde duramıyordu artık. Ne yapacaktı? Bir şeyler yapmalıydı!

Fotoğraf! Aklını kaçırmadığını kanıtlardı bu. "Bunu... bunu yapabilirim... İçeri girmem gerekmez ki. Kapıyı açar, düğmeye basarım, işte sana fotoğraf. Sonra hemen kaçırım," diyerek kendini sakinleştirmeye çalıştı. Tek eksiği bir fotoğraf makinesiydi.

Max, lunaparkta telaşla bir oraya bir buraya koştu. Şanslıydı! Atış alanında bir şipşak kamera gördü.

Hedef tahtasının üstüne asılmıştı ve tam on ikiden vuranın otomatik olarak fotoğrafını çekiyordu. Ağzındaki sigara izmaritini isteksizce çiğneyip duran ve müşteri tavlamaya çalışan görevliyi ikna etmek için, Max'ın çok dil dökmesi gerekti.

“Şey... affedersiniz... ben... acaba...” diye kekeledi Max. Adam, küçümseyen bakışlar fırlattı ona.

“Ateş etmek için çok küçüksün, toz ol!”

“Ben... ben ateş etmek istemiyorum ki. Lütfen şu şipşak kamerayı bana verin!” diyiverdi Max. Adam, sigara izmaritini Max'ın ayaklarının dibine atıp, “Deli misin nesin be!” diye söylendi. Birisi ona düşmanca davranınca hemen pes eden Max, yine aynı şeyi yapacaktı. Ama kafadan çatlak olmadığını kanıtlaması gerekiyordu bu kez. Üstelik, belki de bir insanın yaşamı söz konusuydu. Cebinden on avro çıkardı. “Parasını da veririm.”

Para, adamın ilgisini çekti ve zaten o sırada ateş etmek isteyen kimse olmadığı için, kamerayı duvardan indirdi. “İçinde tek poz kaldı,” dedi. “Yeterli,” diye karşılık verdi Max. “Ama aleti bana geri getireceğini nereden bileyim?” Max, eğilip yerden kaykayını aldı, her yere onunla giderdi. “İşte, bunu rehin olarak kabul eder misiniz?” Adam ikna olmuştu.

Max, hızla korku tüneline geri döndü. Parmaklarının ucuna basarak arka tarafa süzüldü ve kulağını kapıya dayadı. Sürgü açıldı, asma kilitler yerdeydi.

YAŞ

9

10

11

+

Thomas Brezina

YEŞİL KORKU TÜNELİNDEKİ SIR : 1. Kitap

Bir gün birbirinden ilginç canavarlarla karşılaşsanız, onlarla arkadaş olmayı düşünür müydünüz?

Kahramanımız Max, lunaparkta ablasıyla bir iddiaya girer. Sevgilisiyle yalnız kalmak için Max'ten kurtulmaya planlayan ablası, onun, Yeşil Korku Tüneli'ne girmeye korkacağını söyleyerek onu kızdırır. Max de korkak olmadığını göstermek için tünele girer. Ama girer girmez kapı arkasından kapanır ve Max, ensesinde yabancı bir soluk duyar! Peki, kimdir o soluk? 10 kitaplık Sevimli Canavarlar adlı bu müthiş dizinin 1. kitabına işte bu duygularla başlayacaksınız.

ISBN 978-975-510-953-4

9 789755 109534